

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσα καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτὸν ψεύτη τὸν ντουνηῖα

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, καὶ ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Ματοῦ καὶ ἑννάτη
καὶ ἐργασίᾳ Βουλῆς γοργοτάτη.

Ποῦντος ἐξήντα πέντε καὶ μ' ἑξακόσ' ἀκόμη,
ἐγέμισαν χαλίκια τῶν Ἀθηνῶν οἱ ὁδοί.

Τοῦ Δραῦφους ἡ δίκη μὴ παγκοσμίᾳ νίκη.

εἶτε τοὺς ἀδεκάστους, τοὺς δικαίους καὶ κρυφοὺς
δικαστὰς τοῦ Δραῦφους.
Κι' ὁ φυγόδικος Ζολᾶ
νικητὴς ξαναγυρίζει,
καὶ κανεὶς δὲν τὸν γελά,
καὶ κανεὶς δὲν τὸν σφυρίζει.

ὁ λοχαγὸς σὰν ἱσκιος, ἕνας λοχαγὸς σὰν πτώμα,
λίγον ἥλιος καὶ ξαναπατεῖ σὲ χῶμα.

ἀρχιζὺγὴν ἀμμένη
μαλλώματι τὸ νησι
οὐκ ἀληθινὴν τιμημένοι
εἶναι μέντοι.

ἡμιος καὶ μόνος ὁ ἕκταναν ἐκεῖνοι χάζι,
τὴν Κλάμ ἀρέστο, μὲς καὶ τὸν Ἑστερχάζι.
ξεφωνίζει κάθε στόμα, κάθε βῆμα,
νὰ τοὺς δικάσῃ τὸ μαρτυρικό των θῶμα,
τοὺς ἐκεῖ πέρα, ποῦ τὸν εἶχαν ἐξορίσει
γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

ἄρτους ξεγραμμένους χρυσοστέφανος περνᾷ,
καὶ δικαιοσύνης, ποῦ τὸν κόσμος κυβερνᾷ,

νίκη, ποῦ κεντρίζει τώρα καὶ ὅλους τοὺς λαοὺς τοὺς ξένους,
νίκη, ποῦ καὶ ἡμᾶς φτερόνει, νικητὰς προβιβασμένους.

Κάθε κράτος καὶ λαὸς
ὅσον μέγας καὶ ἀγλαὸς
μὲς ὅτῃς τόσαις εὐνομίαις
καὶ ὅτῃς τόσαις προκοπαῖς
κρύβει πάντα καὶ ἀτιμίας,
κρύβει πάντα καὶ ντροπαῖς.
Ὅμως φθάνει καὶ μιὰν ὥρα,
ὅπου βγαίνουν ὅλαις φόρα.

Μὰ σ' ἡμᾶς τοὺς εὐτυχεῖς
καὶ στὴν γῆν τῆς ἀνοχῆς,
ποῦ μὲ σκέφεις μιὰρὰς
δὲν φυτρώνουν Ἑστερχάζι,
κάθε κλέφτης μασκαρᾶς
ἄλλον μασκαρᾶ σκεπάζει.

Φαδουλῆς καὶ Περικλῆτος,
ὁ καθένας νέτος δέκτος.

Φ. — Ἐλα καὶ ἡμεῖς νὰ ψάλωμεν μετὰ τὴν φωνὴν λιγείαν
Κυριακὴν ἀργίαν,
δι' ἄλλους ἢ Κυριακὴ

σχολής ημέρα μόνον,
κι' εμείς άργίαν διαρκή
καθ' άπαντα τόν χρόνον.

Π.— Έλα κι' εμείς ν' απλώνουμε 'στών ήλιο τὰ ποδάρια,
Έλα κι' εμείς νὰ βάζουμε τούς σκύλους 'στην άγγάρεα,
και νὰ γελοῦμε, Φασουλῇ,
μὲ τόση τεμπελιά
τὴν πλάσι τούτῃ τὴν τρελλή,
ποῦ ρέβει 'στὴ δουλειά.

Φ.— Φαντάσου νὰ ξαπλώνεσαι χωρίς καμμιὰ σκοτοῦρα
και νὰ σοῦ φέρουν άρχοντες χαζίτικο φαγι,
και γύρω γύρω, τζόγια μου, νὰ σούχουν γαρνιτούρα
καμπόση διοργάνωσι και περισυλλογή.
'Εμεις τὰ μπαστούνια μας περίπατο νὰ βγάζουμε
και νὰ διασκεδάζουμε,

κι' εκείνοι τὰ τσερβέλα των γιὰ 'μὰς νὰ τὰ γανώνουν
κι' ἐν γνώσει κι' ἐν άγνοίᾳ μας νὰ μὰς διοργανώνουν.

Σὺ 'ξένοιαστος 'στὸ Ζάππειον μαζί μου νὰ 'μιλῇς
γιὰ τούς άπάνω μύλους,
κι' αὐτοὶ νὰ ξεροψήνωνται 'στὸν φούρνο τῆς Βουλῆς
μὲ λογισμούς ποικίλους.

'Εσὺ τὸ βράδυ νὰ κυττᾷς τὸ φῶς τοῦ Γαλαξία
κι' αὐτοὶ τρεῖς ὥραις και μισῇ ν' ἀκοῦν τὸν Εὐταξία,
'στὴν άνοιξι τῆς έξοχῆς
νὰ τρῶς ψητὸ κοτόπουλο,
κι' εκείνοι, δοῦλοι δυστυχεῖς,
ν' ἀκοῦνε τὸν Σιμόπουλο.

Κι' εκείνος περισσεύματα θαυματουργὰ νὰ βγάινῃ,
μὲ δαδ προϋπολογισμῶν συγκρίσεις νὰ τούς ρέβῃ,
ὁ μὲν παλῆς, βρὲ Περικλῇ, γιὰ τούς Ρωμηοὺς δὲν φθάνει,
άλλ' ὁ καινούριος ὁ διπλὸς φθάνει και περισσεύει.

'Εσὺ σὰν πρῶτος κουβαρντᾶς
νὰ κουτσοπίνῃς, νὰ γλεντᾷς,
νὰ σφάζωνται χηνόπουλα γιὰ σένα 'στῆς κουζίνας
κι' αὐτοὶ νὰ μένουν, Περικλῇ, Καπιτωλίων χῆνες.

Νᾶναι δουλειά μας τὸ πιστὶ και τὸ κουβαρνταλήκι,
χωρὶς καὺμὸ νὰ χαίρωμε,
και δίχως νὰ τὸ ξέρωμε
νὰ μὰς προετοιμάζεται τοῦ μέλλοντος ἡ νίκη.

Νὰ μακαρίζω τῶν Ρωμηῶν τὴν ράτσα τὴν μαριόλα,
μαζί σου τὸν γιαδάσικο νὰ πίνω ναργιλέ μου,
ὥς ποῦ μιά 'μέρα νὰ μοῦ 'ποῦν: «έτοιμασθήκαν δλα,
κι' ὁρίστε τώρα τὴν ρεδάνς νὰ πάρῃς τοῦ πολέμου».

Π.— Ὅταν ἡ πρώτη χαραυγὴ τοῦ βίου μας προβάλλῃ
παρθενικὴ κι' άγία,
τί πρῶτον πρῶτον αἰσθημα' στοὺς Ἑλληνάς μας θάλλει;
ἡ προσφιλὴς άργία.

Κι' ὁπότεν ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ διαβαίνουν, Φασουλῇ,
τοῦ Πλάτωνος Γοργία,
τὸ φλογερὸ κεφάλι των τί σκέψις πυρπολεῖ;
ἡ δωρεὰν άργία.

Κι' ὅταν ιδέα ποταπὴ τούς φαίνεται και φαύλῃ
τὸ νὰ δουλεύῃς δπου φῶς και φύσεως μαγεία,
κι' ὁπότεν παίζουν ντόμινο 'στὸν καφενὲ και τάβλι,
τί σκέψις εἶναι μέσα των; ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν ἐγκύμονις σκοπῶν
γράφουν χαρτιά και σβύνουν,
κι' ὁπότεν σχέδια κλοπῶν
σὰν τὸν Κωστάλα δίνουν,
και δίδεται συμμοριῶν πρὸς τούτους άρχηγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὁπότεν ἐμπορεύωνται
τάρχατα τὰ κειμήλια,
κι' ἐκεῖνα παζαρεύονται
'στὰ ξένα τὰ Βασίλεια,
και κάνει πῶς φουρκίζεται κι' ἡ πλάσις ἡ λογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

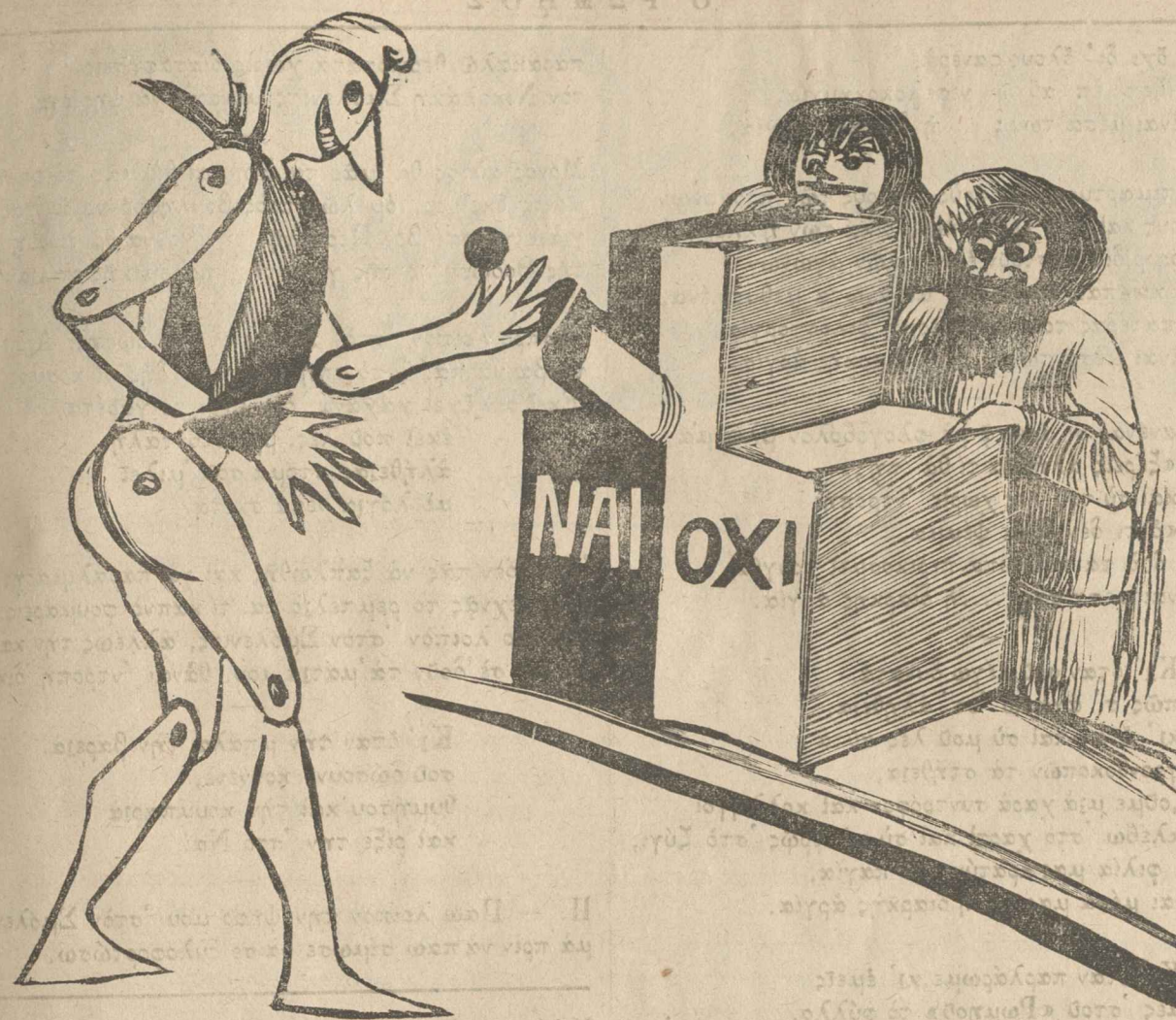
Κι' ὅταν ὡς κάτω προσκυνοῦν
ἀμακατζήδων μούραις,
κι' ὅταν ζηλεύουν και φθοῦν
ψηλοκαπελαδούραις,
ποῦ κόπρος τῆς 'εσχόπρισε περιφανῆς κι' Αὐγεία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν καθέννας των λυσσᾷ
γιὰ κήπους και παλάτια,
κι' ὅταν μ' ὀνειράτα χρυσᾷ
και γλαρωμένα μάτια
φερμάρουν σὰν λαγωνικά τῆς Μπόρσας τὰ σφαγετα,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὁπότεν σκούζουν ἀμανέ,
κι' ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
χαράζουν μὲς 'στὸν καφενὲ
τὰ σχέδια πολέμων,
και φλέγει τούς κροτάφους των δεινὴ Τουρκοφαγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὁπότεν δόξης πυρ
παθαίνουν τεταρταῖον,
και σφίγγουν ξίφη μαζ
μὲ θούρια Τυρταίων,
κι' ὅταν ὡς Ἀρχιστράτηγοι 'στοῦ Ζαχαράτου μπαίνουν,
κι' ὅταν πολέμου 'ξαφνικοῦ τούς ἔλθῃ ἡμιπληγία,
κι' ὅταν ὁρμοῦν ἀκράτητοι κι' ἀπαλλαγέντες θνήσκουν,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Φ.— Κι' ὅταν σκιρτῶντες λαχταροῦν
νὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
κι' ὅταν τούς βλέπῃς νὰ φοροῦν
Σταυραετοῦ φακιόλι,

κι' εἶναι μονάχος πόλεμος ἡ πλατισκολογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν ὁ πόλεμος γενῇ
τρεξίματος άγῶν,
χωρὶς νὰ τρέξῃ γιὰ ποινὴ
μὴτ' αἱματος σταγῶν,
κι' ὅλοι ζητοῦν νὰ τούς δοθῇ Στρατάρχου χορηγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὁπότεν Ἀρεως πυρὰ
δὲν ἐκτοπίζουν φρένας,
κι' ἀρχίζουν τὰ φαρμακερὰ
μαλλώματα τῆς πένας,
και χύνουν δηλητήρια τῆς κόρης τοῦ Βοργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν δεσπόζῃ τῶν φρενῶν
φιλάμπελος εἰρήνη,
και κάθε νοῦς τῶν Ἀθηνῶν
περὶ πολέμου κρίνῃ,
και τῶν μεταρρυθμίσεων τούς πιάνῃ νοσταλγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὁπότεν φανερά φανῇ
πῶς ἐχ' ἡ φάβα λάκκο,
και σταφιδέμποροι τρανοὶ
φιλοῦν τὸν Παππαδάκο,
και συγκλονεῖται καθεμιὰ τοῦ κράτους ὑπουργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν ὑπεραμύνωνται
διὰ κενῶν ὀδίδων,
ἡ κλειδαράδες γίνωνται
διὰ τῶν ἀντικλειδῶν,
και τρέφει τὰ σαρκία των ἐπιζηλος ὕγεια
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν ἀκμαῖοι κι' εὐστατεῖς
τῆς μύτης των σκαλίζουν,
κι' ὅταν 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς
ἀγρίως ρουχαλίζουν,
και τούς κοιμίζει θαλερὰ τοῦ κράτους εὐπραγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των;... ἡ διαρκὴς άργία.

Κι' ὅταν τὸ χῶμα τὸ ξηρὸν
κτυποῦν μὲ ράβδον Ἀαρὼν,
και τρέχουν ἀφθονα νερά,

δχι δι' ὄλους φανερά,
καὶ νέα κτίζειτ' ἐπ' αὐτῶν νεφελοκοκκυγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

Κ₁' ὅταν ἐπιμαρτύρωνται τοὺς ἰσχυροὺς τῶν προγόνων
'στοὺς ἀθλοὺς καὶ 'στὰ κέρδη των, 'δικὰ των ἡ κλεμμένα,
κ₁' ὅταν σφαιρίδια βαστοῦν ἐκλογικῶν ἀγώνων
καὶ πᾶν σὲ κάλπαις ἐμπροστὰ μὲ χνῶτα μεθυσμένα,
καὶ 'στοὺς πατέρας τοὺς ὥθῃ θερμῇ φιλοστοργία,
τί σκέψις εἶναι μέσα των ;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

Κ₁' ὅταν κανέναν σ' ἐρωτᾷ μὲ φλογόβολον βλέμμα
«ξέρεις ἀλήθεια τί θὰ 'πῇ ;»
καὶ σὺ τοῦ λὲς χωρὶς 'ντροπή:
«ὅ,τι δὲν εἶναι φέμμινα,
μὰ καὶ τῶν δρῶ τὰ πρόσωπα περικοσμεῖ τρυγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα σας ;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

Κ₁' ὅταν σοῦ λέγω δυνατὰ
πῶς σ' ἀγαπῶ 'στ' ἀλήθεια,
κ₁' ὅταν καὶ σὺ μοῦ λὲς αὐτὰ
γρονθοκοπῶν τὰ στήθεια,
κ₁' ὅποταν ζοῦμε μὴ χαρὰ συντρόφοι καὶ κολληγοί
κ₁' ἐγὼ σὲ κλέβω 'στὸ χαρτὶ καὶ σὺ μὲ τρῶς 'στὸ ζύγι,
κ₁' ἡ στερεὰ φιλία μας κρατύνεται παγία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

Κ₁' ὅταν παρλάρωμε κ₁' ἐμεῖς
μὲς 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ φύλλο,
κ₁' ὅταν ἐσὺ μὲ πολεμῆς
καὶ μὲ χορταίνης ξύλο,
καὶ χύνετ' ἐκ τῆς γλώσσης μας πολλὴ σαχλολογία,
τί σκέψις εἶναι μέσα μας ;... ἡ διαρκὴς ἀργία.

Ἐν τούτοις αὐριον καλῶ τὸν κάθε πατριώτην,
ἂν κ₁' ἔχωμεν Κυριακὴν, σχολῆς ἡμέραν πρώτην.
Δὲν πρέπει τὸ καθήκον του καθέναν ν' ἀμέλῃσῃ
μὰ μὲ τὰ ξημερώματα νὰ πάῃ νὰ ψηφίσῃ.

Καλὸς βεβαίως ὁ Σκουζὲς, Μινίστρος ἐν τοῖς πρώτοις
καὶ τζέντλεμαν ἱππότης,
μὲ Πρέσβειων ὑποδοχὰς, μὲ σὶκ, μὲ μπαρμπετόνια,
καὶ μὲ ναπολεόνια.

Οὐχ ἦττον κ₁' ὁ δὸν Στέφανος Σκουλούδης τί σοῦ λέει,
ποῦ τῶν ἐνδόξων ἐποχῶν ἐχόρτασε τὰ κλέη ;
αὐτὸς μονάχος ἔγραψε τὴν Βίβλον τὴν Λευκὴν
τὴν διπλωματικὴν
μὲ σκέρτσα διπλωματικὰ καὶ λόγια μετρημένα,
κ₁' ἔχει τῆς κάσαις τῆς βαρεζαῖς καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα.

Καλὸς κ₁' ὁ γέρο Μπούμπουλης, περίφημος Ναυτικός
καὶ τῆς θαλάσσης λύκος,
πολὺ καλὸς κ₁' ὁ Στρατηγός, χαλύβδινο κορμὶ,
κ₁' ἀπελυμάνθη δι' αὐτοῦ τῶν ὅπλων ἡ τιμὴ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ γνωρίζομεν, Πέριχλεις ποθητὲ,
ὅτι κ₁' οἱ πέντε δὲν 'μποροῦν νὰ γίνουν Βουλευταί,

παρακαλῶ θερμότατα χωρὶς διασαφήσεις
τὸν Νικολάκη Σμόλενιτς μονάχα νὰ ψηφίσῃς.

Μόνος αὐτὸς θὰ μᾶς τὰ 'πῇ καὶ θὰ μᾶς τὰ φωνάξῃ,
μόνος ἐκεῖνος, ὁμιλῶν πρὸς βουλευφόρους ἄνδρας,
γὰ σίγουρα, βρὲ Περικλῆ, τὴν γοῦνα θὰ τινάξῃ
τῆς Θοδωρίνης τῆς γνωστῆς, πολεμικῆς γαλιάνδρας.

* Ἀσπρο λοιπὸν 'στὸν Σμόλενιτς νὰ δώσῃς, Ἀρλεκίνε,
τράβα νὰ πᾶς 'στὸ σπῆτι τοῦ νὰ 'δῇς τί κόσμος εἶναι.
'Εκεῖ δὲν ἔχει χάχανα, δὲν ἔχει τσιγαρέτα,
ἐκεῖ ποῦ λὲς, βρὲ σεβνταλῆ,
ἀλήθειας στόμα σοῦ 'μιλεῖ
μὲ λόγια νέτα σκέτα.

'Εκεῖ δὲν πᾶς νὰ ξαπλωθῇς καὶ νὰ παραλιμάρῃς,
ἐκεῖ ξεχνᾷς τὸ ρεμπελιὸ καὶ τί καπνὸ φουμάρεις.
'Ασπρο λοιπὸν 'στὸν Σμόλενιτς, ἀλλέως τὴν κακὴ σου,
νὰ μὴ σὲ 'δοῦν τὰ μάτια μου, θᾶναι 'ντροπὴ 'δική σου.

Κ₁' ὅταν τὴν μπάλα τὴν βαρεζὰ
σοῦ δώσουν, κουνενέ,
θυμήσου καὶ τὴν κουμπαριὰ
καὶ ρίξε τὴν 'στὸ Ναί.

Π. — Πάω λοιπὸν τὴν ψῆφο μου 'στὸν Σμόλενιτς νὰ
μὰ πρὶν νὰ πάω σίμωσε νὰ σὲ ξυλοφορτώσω. [δῶσω,

Μελέτη περὶ τοῦ Πανός, παγκάλως τυπωμένη,
Φιλαδελφείως συγγραφή, Γερμανιστὶ γραμμένη,
μὲ πλοῦτον νέων γνώσεων κ₁' ἐμβρίθειαν πολλήν,
ἀναγνωσθεῖσα 'στὴν λαμπρὰν τῶν Γερμανῶν Σχολήν.

'Ἰδοὺ κ₁' Ἐπιθεώρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ ποδηλατικὴ,
καὶ πρώτη τῶν εἰκόνων τῆς, πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὁ Παρασκευαϊδὴς μας, στολὴ τῶν πεζοπόρων,
ποῦ περπατεῖ καὶ περπατεῖ σὲ κάμπους καὶ βουνὰ
καὶ ντοῦρος 'στὴν πρωτεύουσα μᾶς ἔρχεται ξανά.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
τεῦχος ἐβγῆκ' ἐμμέτρων γραμματικῶν κανόνων,
ἰδιορρυθμοῦ τέχνης καὶ ἱερατικοῦ μεγάλου,
ὑπὸ Κολοκοτρώνῃ Ἑλληνοδιδασκάλου.

* Αἰδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
'Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ κακοκαιρινὰ,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νὰ
Τρέξετε γὰρ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φορεσιὰς,
πρωτευουσιάνοι λέοντες, γαμπρῶν κορμοστασιῶν.
Ψυχούλα μου τί χρώματα,
ψυχὴ μου τί κοψιμάτα,
τί πόλαις, τί καρδωμάτα,
τί τέλεια ραψιμάτα.
Κ₁' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε μὲ τὴν ξυλένια μέση :
«χαρὰ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ».

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμοί,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.